

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 85/2020
04.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Десимир Анђелковић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Водовод“ из Лебана, које заступа Радован Цветковић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, решавајући сукоб стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Основног суда у Лебану, у седници већа одржаној дана 04.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Предлогом од 18.02.2020. године, Основни суд у Лебану је тражио да овај суд реши сукоб стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Основног суда у Лебану, указујући да је у овој правној ствари Апелациони суд у Нишу два пута укинуо одлуку првостепеног суда на шта није имао право, сходно члану 387. став 3. Закона о парничном поступку.

Решавајући настали сукоб стварне надлежност, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Из списка предмета произлази да је пресудом Основног суда у Лебану П1 227/15 од 01.11.2016. године, ставом првим изреке одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад и распореди на одговарајуће радно место које одговара њеној стручној спреми – Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи надокнади штету у виду мање примљене зараде за период од 08.05.2013. године до 09.09.2015. године у укупном износу од 163.952,23 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2015. године до коначне исплате, као и да јој уплати припадајуће доприносе код надлежних служби социјалног осигурања. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да плати тужиљи на име накнаде штете за изгубљене зараде, за период од 09.09.2015. године до 01.07.2016. године, износ од 267.940,00 динара и да уплати

припадајуће доприносе надлежним фондовима. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужила да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 950,00 динара. Решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 271/17 од 31.01.2017. године, укинута је пресуда Основног суда у Лебану П1 227/15 од 01.11.2016. године и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Након поновно спроведеног поступка, Основни суд у Лебану донео је пресуду П1 17/17 од 23.10.2018. године, којом је у ставу првом изреке одбијен као неоснован, тужбени захтев тужиле којим је тражено да се утврди да је тужила непрекидним радом дужим од 24 месеца на одређено време, у периоду од 08.05.2013. до 09.09.2015. године, на пословима ..., засновала радни однос на неодређено време почев од 08.05.2013. године па надаље и да се тужени обавезе да са тужилџом закључи уговор о раду на неодређено време на радном месту ... или да је распореди на одговарајуће радно место које одговара њеној стручној спреми. Ставом другим изреке, одбачена је, као недозвољена, тужба тужиле у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужили надокнади штету у виду мање исплаћене зараде од уговорене накнаде по основу уговора о привременим и повременим пословима, уговора о делу и радних налога у односу на зараду која одговара за радно место ..., за период од 08.05.2013. године до 09.09.2015. године, у износу од 163.952,23 динара, са законском затезном каматом почев од 09.09.2015. године па до коначне исплате и да јој тужени уплати припадајуће доприносе код надлежних служби социјалног осигурања, Фонда ПИО, Завода за здравствено осигурање и Националне службе за запошљавање. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле којим је тражено да се обавезе тужени да плати тужили на име накнаде за изгубљене зараде, за период од 09.09.2015. године до 01.07.2016. године, износ од 267.940,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2016. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужила да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 18.950,00 динара. Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 200/19 од 29.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Лебану П1 17/17 од 23.10.2018. године, у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда у делу става првог изреке у односу на захтев тужиле за утврђење да је код туженог засновала радни однос на неодређено време тако што је у том делу усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено да је тужила непрекидним радом на одређено време код туженог дужем од 24 месеца на пословима инкасанта засновала радни однос на неодређено време почев од 08.05.2013. године, па је обавезан тужени да тужилџу распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, за део захтева тужиле којим је тражено да се обавезе тужени да са тужилџом закључи уговор о раду на неодређено време на радно место ... и у том делу тужба тужиле је одбачена. Ставом четвртим изреке, укинута је решење о одбачају тужбе из става другог изреке пресуде Основног суда у Лебану П1 17/17 од 23.10.2018. године, као и решење о трошковима поступка, садржано у ставу четвртим изреке побијане пресуде и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Према члану 387. став 3. Закона о парничном поступку, у случају да је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, другостепени суд не може да укине пресуду и упуту предмет првостепеном суду на поновно суђење. Према члану 402. истог закона, у поступку по жалби против решења сходно се примењују одредбе овог закона, које се односе на жалбу против пресуде, осим одредбе члана 383. став 4. овог

закона, уколико овим законом није другачије прописано. Поменута одредба члана 383. став 4. ЗПП, односи се на расправу пред другостепеним судом.

Из наведених одредаба ЗПП произлази да члан 402. не искључује примену одредбе члана 387. став 3. ЗПП, која се односи на забрану двоструког укидања првостепених одлука. Из цитираних законских одредаба произлази да ако је одлука у истој парници била укинута, суд који одлучује о жалби дужан је да води рачуна о примени правила о забрани вишеструког укидања. Самим тим произлази да Апелациони суд у Нишу није имао законске могућности да пресудом Гж1 200/19 од 29.01.2020. године поново укине решење о одбачају тужбе, као ни решење о трошковима поступка, садржана у ставу другом и четвртом изреке пресуде Основног суда у Лебану П1 17/17 од 23.10.2018. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, јер су наведена решења претходно већ била укинута решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 271/17 од 31.01.2017. године.

Имајући у виду да је у овом парничном поступку првостепена одлука у означеном делу већ једанпут била укинута, то ће Апелациони суд у Нишу након што стави ван снаге своје решење које је донето супротно закону, поново одлучити о жалби тужиље на законом прописан начин.

На основу члана 22. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић